

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupen JUDr. Radimem Charvátém, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Lidická 51, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8 A 28/2010 – 153,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8 A 28/2010 – 153, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce P. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze (dále také „městský soud“) ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8 A 28/2010 – 153, a žalobou napadené rozhodnutí. Napadený rozsudek byl ve věci vydán poté, co byl předchozí rozsudek městského soudu ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 28/2010 – 83, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 48/2013 – 39, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Městský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného 4. 12. 2009, č. j. PV 2003-1824/43502/2009/ÚPV, o zamítnutí rozkladu žalobce a potvrzení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2009, č. j. PV 2003-1824/11413/2009/ÚPV, kterým byl podle ust. § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990“) zrušen patent žalobce č. 299791 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“. Rozhodnutí žalovaného vycházelo především ze tří dokumentů: US patent 6783456 zveřejněný dne 19. 6. 2003 (dále jen „D1“), patentová

příhláška EP 1199690 zveřejněná dne 24. 4. 2002 (dále jen „D2“) a mezinárodní patentová příhláška WO 0067215 zveřejněná dne 9. 11. 2000 (dále jen „D3“).

Městský soud ve svém rozsudku nejprve uzavřel, že neshledal porušení procesních předpisů v neprospěch žalobce, co se týče složení rozkladových komisí. Při jednání uplatněná námitka porušení ust. § 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je opožděným rozšířením žaloby o nový žalobní bod. Námitka je také nepatřičná, neboť ze žalobcova rozkladu je zjevné, že mu anglický text namítaných patentů nečinil při jeho podání problém. V kontextu činnosti žalovaného je třeba ust. § 16 odst. 2 správního řádu vykládat s určitou pružností, tedy úřední překlad vyžadovat tehdy, kdy z předložených důkazů skutečnosti tvrzené účastníkem řízení nevyplývají jednoznačně. Opožděným rozšířením žaloby je i námitka chybně stanovené priority patentu US 6,783,456 B2. Námitka je také nepatřičná, neboť řešení tohoto patentu bylo zveřejněno dne 19. 6. 2003 a od tohoto dne se tak stalo součástí stavu techniky. Při hodnocení vynálezecké činnosti městský soud přisvědčil názoru žalovaného. Odborník seznámený s namítanými dokumenty D1 a D2 by na základě požadovaných vlastností samoobslužného sázkového terminálu, na základě informací zřejmých z uvedených dvou namítaných dokumentů a z pracovních a kapacitních charakteristik mikroprocesoru zvolil buď zapojení s jediným mikroprocesorem, jak je tomu v namítaném dokumentu D2, nebo by dalšími mikroprocesory opatřil i samoobslužné sázkové terminály, jak vyplývá z obr. 1 namítaného dokumentu D1. Taková volba je zřejmá, neboť je výsledkem rutinní úvahy odborníka, nikoliv výsledkem vynálezecké činnosti. Pojem vynálezecké činnosti je definován zákonem. Vynálezecká činnost se považuje za naplněnou, pokud rozdíl mezi známým stavem techniky a posuzovaným vynálezem vychází z rámce poznatků a předvídativosti odborníka v dané oblasti techniky. Podle popisu vynálezu žalobce bylo jeho cílem zjednodušení obsluhy sázkového terminálu samotným hráčem – úspora mikroprocesoru nebyla cílem vynálezu. V zásadě ani v popisu vynálezu, ani v části podstata vynálezu ani v části příklady provedení vynálezu není jako výhoda uveden počet mikroprocesorů. Úvahy žalovaného jsou logické, vyplývají z podkladů, jsou konkrétně a řádně zdůvodněné a nejdou nad rámec ustálené rozhodovací praxe. Znalecký posudek Ing. Dobroslava Musila č. 80-5/2009 byl hodnocen již v prvním stupni. Nebyla tedy porušena zásada dvojinstančnosti. Rozhodnutí obou stupňů obsahují zákonné náležitosti, tj. jsou v nich uvedeny důvody výroku i to, jak se žalovaný vypořádal s námitkami. V zásadě je v uvedeném posudku uvedeno, že namítané dokumenty vždy představují řešení, kdy je každé uživatelské rozhraní součástí jednoho počítače s vlastním mikroprocesorem, takže ze vzájemné kombinace namítaných dokumentů by průměrný odborník dospěl k závěru, že uživatelské rozhraní musí řešit jako počítač s vlastním procesorem a všemi potřebnými součástmi, nezbytnými pro činnost počítače. Znalecký posudek č. 80-5/2009 tedy řádným a dostatečným způsobem nedokládá, že napadený patent je výsledkem vynálezecké činnosti.

Městský soud dále shledal nedůvodnou také námitku, že žalovaný překročil meze správního uvážení vyjádřené v ust. § 2 odst. 2 správního řádu tím, že při odůvodnění svého rozhodnutí zmínil všechny jemu známé skutečnosti a rozhodné okolnosti. Zásada správního uvážení se týká výkladu neurčitých právních pojmů, příp. aplikace zákona v rámci stanoveného rozmezí a nikoli rozsahu odůvodnění. V inkriminované věci se nejedná o spor o skutková zjištění, nýbrž o jejich hodnocení. Nedůvodná je také námitka, že

pokračování

žalovaný nad rámec návrhu doplnil argumentaci proti napadenému patentu. Žalobce v rozkladu namítal nesprávnost rozhodnutí s tím, že odlišnost řešení je dána jediným mikroprocesorem s tím, že počet uživatelských rozhraní je limitován pouze technologickou kapacitou použitého mikroprocesoru. Napadené rozhodnutí potom posuzuje úvahu odborníka právě z kapacitních charakteristik zmiňovaného mikroprocesoru, a to při použití jediného mikroprocesoru. Námitka narušení principu právní jistoty je nedůvodná, neboť vynález a užitný vzor jsou rozdílné instituty a nelze očekávat, že osudy řízení o nich budou po procesní stránce identické. Námitka znemožnění uplatnění práv v důsledku krácení lhůt je také nedůvodná. Stanovená lhůta byla shledána jako dostačující a přiměřená. Ke krácení stanovené lhůty nedošlo, naopak byla prodloužena. Žalobce tak měl na vyjádření k návrhu dva měsíce, tedy lhůtu zpravidla stanovovanou v podobných věcech. Žalobcem předložené znalecké posudky nebyly součástí skutkového stavu v době rozhodování žalovaného. Posudek č. 3/2010 RNDr. Jiřího Handlíře, CSc. ohledně vynálezecké činnosti obsahuje pouze tvrzení, že stav techniky popsany v napadeném patentu pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky namítaných dokumentů D1, D2 a D3. Toto tvrzení znalec neodůvodnil. Znalecký posudek je v tomto ohledu nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Znalecký posudek č. 87-2/2010 Ing. Dobroslava Musila není relevantní, neboť hodnotí kvalitu rozhodnutí žalovaného, což není přípustné. Ani nově formulovaný nezávislý patentový nárok nesplňuje podmínku vynálezecké činnosti. Argumentace posudků opírající novost patentu o jedinečnost mikroprocesoru (A) nemá opodstatnění v patentových nárocích. Pokud byla účelem vynálezu úspora mikroprocesorů, není o tom v popisu patentu jediná zmínka. Argumentace posudků jde nad rámec obsahu přihlášky vynálezu. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.

Stěžovatel rozporuje závěr městského soudu o tom, že námitka porušení ustanovení o jednacím jazyku byla opožděná a nepatřičná. Překlad klíčového důkazního prostředku (především dokumentu D1) je nezbytný nejen pro zachování jeho práv, ale také pro správný soud. Soud se nevypořádal s argumentem, že žalovaný kvůli chybnému porozumění dokumentů v anglickém jazyce dospěl k mylným závěrům. Rozsudek je nepřezkoumatelný v otázce posouzení novosti patentu, kterou žalovaný posoudil chybně. Městský soud pominul, že patent je vymezen nejen nároky, ale také popisem a výkresy. Z nich vyplývá úspora mikroprocesorů, aniž by to muselo být v popisu zvlášť specifikováno. První instance rozdíl v úspoře mikroprocesoru shledala a druhá instance dospěla k opačnému závěru, čímž došlo k porušení principu dvouinstančnosti. Soud bez bližšího odůvodnění odmítl závěry znaleckého posudku RNDr. Jiřího Handlíře, CSc. č. 3/2010. Nezabýval se ani dalšími námitkami na str. 6 a násl. žaloby týkajícími se nesprávného posouzení novosti patentu. Dále bez zdůvodnění a posouzení převzal tvrzení žalovaného a nezabýval se ani námitkami v otázce neexistence vynálezecké činnosti. Rozsudek znovu trpí Nejvyšším správním soudem vytknutou nepřezkoumatelností. Mozaikovou námitku poprvé použil žalovaný v rozhodnutí o rozkladu. Soud se bez zdůvodnění přiklonil k závěru, že posudek č. 85/2009 nedokládá, že patent je výsledkem vynálezecké činnosti. Znalec RNDr. Jiří Handlíř, CSc. jasným způsobem definoval

markantní odlišnosti mezi patentem č. 299271 a namítanými dokumenty, z čehož správně dovodil splnění podmínky vynálezecké činnosti. Městský soud nesmí odmítnout znalecký posudek č. 87-2/2010 s tím, že hodnotí kvalitu rozhodnutí žalovaného, což není přípustné. Vůbec se nezabýval argumenty v něm obsaženými, svědčícími pro splnění druhé z podmínek patentovatelnosti vynálezu. Pokud se týká přeformulování čtvrtého nároku, z něhož se stal nárok nezávislý, předseda žalovaného jej byl povinen posuzovat jako nezávislý, což se nestalo.

Stěžovatel dále s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 130/2001 - 59 a č. j. 9 As 37/2008 - 153 namítl, že předseda žalovaného nad rámec návrhu doplnil argumentaci proti napadenému patentu, čímž překročil rozsah svých pravomocí ve smyslu ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Městský soud opět tuto námitku přeformuloval tak, že žalovaný měl překročit meze správního uvážení. Znovu tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stěžovatel navrhl provést důkaz návrhem rozkladové komise žalovaného ze dne 21. 4. 2008 včetně stanoviska jejího člena Ing. V. K. týkající se výmazu užitného vzoru č. 13650, v němž se musí nacházet argumenty popírající závěry žalovaného. Soud však tento důležitý důkaz neprovedl. Pokud se týká tvrzené opožděnosti odkazu na rozsudek městského soudu ze dne 30. 11. 2010, upozornil stěžovatel na dané řízení v žalobě, přičemž rozsudek byl vydán až cca devět měsíců po uplynutí lhůty pro podání žaloby. O opožděnost se tudíž nemůže jednat. Městský soud nerespektoval názor Nejvyššího správního soudu, když se znaleckými posudky buď nezabýval vůbec, nebo je bez oprávněných důvodů odmítl. Stěžovatel nad rámec žaloby při ústním jednání poukázal i na nezpůsobilost dokumentu D1 pro zrušení patentu č. 299791. Dokument D1 byl zveřejněn víc než rok po vzniku práva přednosti patentu č. 299791. Dne 19. 6. 2003 byla zveřejněna pouze přihláška vynálezu. Tento dokument ke dni vzniku priority patentu č. 299791 neexistoval, a nebyl tudíž součástí stavu techniky. Nelze mít za to, že patent je totožný s přihláškou. Jedná se o zásadní pochybení žalovaného, že k němu měl městský soud přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí předsedy žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nezbytnost předkládání úředně ověřeného překladu je na úvaze správního orgánu. Kromě toho praxe Nejvyššího správního soudu není jednotná a je dán důvod pro předložení otázky rozšířenému senátu. Stěžovatel operuje různými okolnostmi, právními předpisy a nálezy Nejvyššího správního soudu, které nedopadají na nyní projednávanou problematiku. Holé konstatování, že vynález je založen na vynálezecké činnosti, nebylo vyargumentováno. Novost buďto je nebo není. Tvrzení, že novost nebyla posouzena správně, je proto nesrozumitelné. Úspora mikroprocesorů nebyla cílem vynálezu. Ani znalecký posudek Ing. Musila ani znalecký posudek Dr. Handlíře neobsahují doložku znalce. Žalovaný do předmětu řízení nevnesl nové skutečnosti. Hranice správního uvážení byly limitovány obsahem namítaných dokumentů. Nová argumentace v řízení o rozkladu nepředstavuje s ohledem na zákonnou úpravu a konstantní judikaturu porušení principu dvojinstančnosti správního řízení. Rozsudek městského soudu sp. zn. 7 Ca 38/2008 je stejně jako názor Ing. K. pro danou věc nerelevantní. Podstatné je to, že rozhodnutí o zrušení patentu č. 299791 a rozhodnutí o výmazu užitného vzoru č. 13650 jsou konformní a neporušují zásadu předvídatelnosti rozhodnutí. Městský soud provedl důkazy znaleckými posudky a jeho postoj k nim je v rozsudku popsán. To, zda byla zveřejněna přihláška nebo již udělený patent, nemá žádný

pokračování

dopad na skutečnost, že obsah amerického patentu byl k 30. 6. 2003 již stavem techniky. Patent nemůže být udělen v rozsahu širším, než byl obsah přihlášky. Žalovaný závěrem navrhl, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

Jelikož sedmý senát Nejvyššího správního soudu shledal, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu je odlišně posuzována otázka možnosti dokazování cizojazyčnou listinou, a zároveň se zamýšlel odchýlit od právního názoru implicitně vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011 - 239, postoupil věc usnesením ze dne 1. 7. 2014, č. j. 7 As 69/2014 - 39, rozšířenému senátu. Ten vydal dne 12. 5. 2015 pod č. j. 7 As 69/2014 - 50, usnesení, v němž posoudil předložené sporné otázky a věc vrátil sedmému senátu k projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil, zda kasační stížnost není nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jí je napadeno rozhodnutí městského soudu vydané znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Výjimkou z této výluky je situace, kdy je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, což je případ části námitek. Ze zákazu opakované kasační stížnosti však judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytyká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námítky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí městského soudu – řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Obdobně je třeba nahlížet na námítky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoli je uplatnit mohl. (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Jelikož byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, i u všech zbývajících kasačních námitek je nutno konstatovat jejich přípustnost, neboť nebyly předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu v předcházejícím řízení.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Na druhou stranu není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, stížnost č. 16034/90; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz, <http://nalus.usoud.cz>, respektive <http://hudoc.echr.coe.int/>).

Předně je potřeba konstatovat, že napadený rozsudek již z převážné části odstranil nedostatky vytknuté mu Nejvyšším správním soudem v předchozím rozsudku. V tomto rozsahu jsou proto námitky nerespektování závazného právního názoru nedůvodné. K otázkám porušení ust. § 2 odst. 2 a § 16 správního řádu již městský soud vyslovil vlastní přezkoumatelnou úvahu a reagoval na konkrétní argumentaci stěžovatele. Na překážku přezkoumatelnosti napadeného rozsudku není to, že se městský soud na některých místech zabývá také problematikou, která nebyla předmětem žaloby (např. překročení mezi správního uvážení, uplatnění mozaikové námítky), nebo že některé jeho úvahy nepůsobí příliš přesvědčivě (např. *„To, co pro odborníka vyplývá ze stavu techniky, tedy není vynálezecká činnost, a naopak, vynálezecká činnost je když je pro vytvoření vynálezu nutno dělat něco víc, než jen se podívat na to, co zřejmým způsobem vyplývá ze stavu techniky. A v projednávané věci pak žalovaný tvrdí, že stav techniky byl znám – viz D1 a D2 a odborníkovi stačilo se na něj jen podívat, aby mu to došlo. Byť bylo pak nutno zkoumat, kolik se toho má dávat a kdy a jak, tak to už bylo jen předmětem rutinního ověřování, nikoliv vynalézání.“*). Co se týče námítky porušení ust. § 2 odst. 2 správního řádu, městský soud sice opět nesprávně přeformuloval žalobní námitku, ale následně se již zabýval také podstatou této námítky. Nepřezkoumatelným neshledává Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ani v otázce posouzení novosti vynálezu, a to z důvodu, že pro posuzování námitek týkajících se novosti nebyl dán důvod (viz dále). Z převážné části je tak napadený rozsudek přezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že napadený rozsudek je opět nepřezkoumatelný v části, v níž se zabývá naplněním podmínky vynálezecké činnosti (viz podrobněji níže). Je proto nutno taktéž přisvědčit námitce, že v této části městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelnost rozsudku v této části nicméně nebrání přezkumu napadeného rozsudku ve zbývajících otázkách.

pokračování

Stěžovatel namítá porušení ustanovení o jednacím jazyku v řízení před žalovaným. Konkrétně měl podle něj žalovaný opatřit překlad dokumentů v anglickém jazyce, zejména dokumentu D1, z něhož v angličtině chybně dovodil, že v herním terminálu 80 není mikroprocesor.

Podle ust. § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.

Podle ust. § 16 odst. 2 správního řádu písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu.

Jelikož byla v otázce přípustnosti důkazu cizojazyčnou listinou ve správním řízení judikatura Nejvyššího správního soudu rozporná, předložil sedmý senát (a zároveň také devátý senát) věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ten o této otázce rozhodl usnesením ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60. V něm dospěl k následujícím závěrům: „*I. Provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. II. Neopatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě řízení soud přihlíží jen k námitce.*“ Tímto usnesením rozšířený senát korigoval také závěry judikatury, na které Nejvyšší správní soud poukázal v předcházejícím rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 48/2013 - 39, a na které poukazuje také stěžovatel ve své kasační stížnosti (v podrobnostech viz citované usnesení rozšířeného senátu). Překonání této judikatury je nutno v nyní projednávané věci zohlednit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

V prvé řadě je nutno souhlasit s městským soudem v závěru, že námitka porušení ust. § 16 správního řádu byla uplatněna opožděně, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Již pro svou opožděnost tato námitka nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se nejedná o vadu, ke které by soud přihlížel z úřední povinnosti, jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu.

Kromě toho je nutno přisvědčit městskému soudu také v tom, že k porušení ust. § 16 správního řádu v dané věci nedošlo. Jak plyne z citovaného usnesení rozšířeného senátu, nebylo obecně povinností žalovaného opatřit překlad cizojazyčných listin, nebyl-li o jejich obsahu z hlediska správného překladu sporu (D1, D2 a D3). Stěžovatel sice poukazuje na to, že například o obsahu dokumentu D1 spor existoval, neboť předseda žalovaného z něj dovodil něco jiného než sám stěžovatel. Tento spor nicméně nebyl sporem o správný překlad, nýbrž spor odborný o to, co z daného dokumentu vyplývá, přičemž rozhodný nebyl samotný anglický text, nýbrž význam schématu. Z rozkladu stěžovatele je zřejmé, že obsahu předmětných listin rozumí a překlad z anglického jazyka mu nečiní žádné potíže. Nenamítal ani, že by mu anglické znění listin jakkoliv bránilo v uplatnění jeho práv

vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K odstranění rozporu mezi žalovaným (resp. jeho předsedou) a stěžovatelem v otázce, co z některých informací v daných dokumentech z hlediska odborného vyplývá, není úkolem pro překladatele. Jakýkoliv překlad těchto dokumentů by tento spor odstranit nemohl. Přestože stěžovatel poukazuje na spor o obsahu cizojazyčných dokumentů, nejedná se o rozpor z hlediska jazykového. Z obsahu správního spisu a vyjádření obou stran je zřejmé, že obsah dokumentů nepřekládají jinak, nýbrž vykládají jinak, tj. dovozují z nich jiné závěry. Stěžovatel nepoukazuje na pasáž těchto dokumentů, kterou by žalovaný (resp. jeho předseda) nesprávně přeložil, a pasáž obsaženou ve správním rozhodnutí, která by měla tento nesprávný překlad obsahovat. Pouze obecně poukazuje na to, že žalovaný (resp. jeho předseda) obsah těchto listin nesprávně interpretoval. Nebylo-li z hlediska překladu o obsahu daných dokumentů mezi stranami sporu, nebylo ve světle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu potřeba, aby žalovaný opatroval jejich překlad z anglického jazyka do jazyka českého. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení ust. § 16 odst. 1 a 2 správního řádu.

Stěžovatel dále uplatňuje námitky proti posouzení novosti jeho vynálezu. Jak bylo zmíněno výše, má Nejvyšší správní soud za to, že těmito námitkami se městský soud podrobněji nemusel zabývat, a proto také námitky uplatněné k této problematice v kasační stížnosti považuje za nedůvodné.

Zákon č. 527/1990 Sb. patentovatelné vynálezy vymezuje nejprve pozitivně v ust. § 3 odst. 1 a následně negativně pomocí výjimek z patentovatelnosti v dalších odstavcích tohoto ustanovení a dále v ust. § 4. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. se patenty udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné. Toto pozitivní vymezení tedy obsahuje tři podmínky patentovatelnosti určitého řešení: 1. novost, 2. uplatnění vynálezecké činnosti a 3. průmyslová využitelnost. Novost vynálezu je obecně vymezena v ust. § 5 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. tak, že vynález je nový, není-li součástí stavu techniky. Zákon tedy nerozlišuje více úrovní ani rozsahů novosti. Vychází z toho, že řešení buď nové je, nebo není. Žádná třetí varianta neexistuje. Jestliže správní orgány založily své rozhodnutí na tom, že předmětné řešení nové je a stěžovatel tvrdí taktéž, že toto řešení je nové, jeho námitky se míjí s důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno. Takové námitky nemohly ze své povahy vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nebyl proto důvod, aby se jimi městský soud podrobněji zabýval.

Nesprávnost dílčích úvah správních orgánů (v čem všem je dané řešení nové) zjevně nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro ně je rozhodující pouze závěr, zda řešení je nové či nikoliv. Shledaly-li správní orgány ve shodě se stěžovatelem, že jeho řešení je nové, zjevně jej tím nijak nemohly zkrátit na právech. Stěžovatel jako majitel patentu mohl být dotčen pouze závěrem o tom, že určitá podmínka patentovatelnosti splněna není. V tomto konkrétním případě tedy mohl být stěžovatel zkrácen na svých právech závěrem o neexistenci vynálezecké činnosti, nikoliv však závěrem o tom, že řešení je nové.

Nedůvodnou je také námitka překročení pravomocí předsedou žalovaného ve smyslu ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

pokračování

Podle ust. § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Citované ustanovení zakotvuje zásadu zákazu zneužití (resp. překročení) pravomoci správním orgánem (v podrobnostech viz např. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha : BOVA POLYGON, 2006, s. 56 a násl.). Do této zásady spadá také užší zásada zákazu zneužití správního uvážení. Již z textu citovaného ustanovení je však zcela patrné, že nezahrnuje právě pouze tuto užší zásadu týkající se jen správního uvážení, nýbrž obecněji stanoví povinnost uplatňovat všechny pravomoci toliko k zákonnému účelu a v zákonném rozsahu. Městský soud proto opět pochybil, pokud námitku překročení pravomocí ze strany předsedy žalovaného znovu přeformuloval jako námitku překročení mezi správního uvážení. Žádnou takovou námitku stěžovatel neuplatnil. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť se městský soud následně zabýval uvedenou žalobní námitkou také již správně v podobě, v jaké byla skutečně formulována. Ve stručnosti městský soud poukázal na to, že nová argumentace, v níž stěžovatel spatřuje překročení pravomoci předsedou žalovaného, byla reakcí na námitky uplatněné v rozkladu. Jakkoliv Nejvyšší správní soud považuje za vhodné argumentaci městského soudu doplnit, nelze stěžovateli přisvědčit, že by se městský soud touto žalobní námitkou vůbec nezabýval.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se svou analogickou judikaturou týkající se užitných vzorů, na kterou stěžovatel poukazuje a podle níž žalovaný nemůže v řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru nad rámec návrhu konstruovat vlastní důvody výmazu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 37/2008 - 153, nebo ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100). Taktéž v řízení o návrhu na zrušení patentu je žalovaný vázán návrhem a v něm uplatněnými důvody. Nejsou-li důvody návrhu dostatečné, musí jej zamítnout.

Výše uvedené pravidlo ovšem nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu, které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci.

V návrhu bylo tvrzeno, že řešení, které je předmětem napadeného patentu, již bylo známo z dokumentů D1, D2 a D3, respektive, že by je běžný odborník z těchto dokumentů dovodil. Veškeré argumenty předsedy žalovaného, v nichž stěžovatel spatřuje konstruování nových důvodů, jsou pouze úvahami podporujícími důvody uplatněné v návrhu. Podložil-li předseda žalovaného důvod pro zrušení patentu (který byl v návrhu uplatněn) dílčími argumenty, které navrhovatel výslovně nezmínil, nelze to považovat za překročení jeho pravomoci. Nešlo totiž z jeho strany o zrušení patentu z důvodů, které nebyly v návrhu uplatněny.

Stejně tak nepředstavuje doplnění argumentace v druhostupňovém správním rozhodnutí, ani hodnocení (potažmo částečně odlišné hodnocení) znaleckého posudku č. 85/2009 až v druhostupňovém správním rozhodnutí, vadu řízení spočívající v porušení

principu dvouinstančnosti, jak stěžovatel namítá. Prvostupňové a druhostupňové řízení totiž tvoří jeden celek a případné vady v prvostupňovém rozhodnutí může napravit i odvolací orgán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239).

Dále stěžovatel brojí proti neprovedení důkazu rozsudkem městského soudu ze dne 30. 11. 2010 a souvisejícími dokumenty (návrh rozkladové komise, stanovisko člena rozkladové komise), které se týkaly souvisejícího užitého vzoru stěžovatele. Ani tyto námitky nejsou důvodné.

Předně městský soud při jednání o neprovedení těchto důkazů rozhodl a své usnesení také ústně odůvodnil, a to tak, že stanovisko rozkladové komise (resp. jeho člena) nebylo podkladem rozhodnutí a není podstatné, když z obsahu spisu je zřejmé, že ve věci užitého vzoru bylo rozhodnuto obdobně. Stěžovatel proti těmto důvodům nijak nebrojí. Již z tohoto důvodu nemohou být jeho námitky důvodné, neboť se mýlí s důvody, pro které bylo rozhodnuto o neprovedení důkazu. Pouze na okraj proto Nejvyšší správní soud poznamenává, že má ve shodě s městským soudem za to, že stanovisko rozkladové komise ani jejího člena nebylo nikterak pro posuzovanou věc relevantní. Předně stěžovatel nehodlal těmito listinami dokazovat skutkový stav, nýbrž chtěl v nich pouze nalézt „argumenty popírající závěry žalovaného“. Právní argumentace ovšem není předmětem dokazování. Co se pak týče rozsudku městského soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ca 358/2008 - 49, měl-li jím být dokazován skutkový stav v podobě obsahu či důsledků tohoto rozsudku, nebylo možné takový důkaz provést také s ohledem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Městský soud totiž musel vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Tento rozsudek byl však vydán až v průběhu řízení o žalobě. Jeho obsah i důsledky tak tvoří skutkový stav vzniklý až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Kromě toho není ani zřejmé, co by jím mohlo být z hlediska skutkového dokazováno. Pokud jím chtěl stěžovatel opět pouze podpořit svou argumentaci, je nutno zopakovat, že právní argumentace není předmětem dokazování.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nezpůsobilosti dokumentu D1 pro zrušení patentu č. 299791.

Jak správně městský soud poukázal, jednalo se o námitku opožděnou, která tudíž nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel totiž tuto námitku uplatnil až v průběhu ústního jednání dne 27. 3. 2014, po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a tudíž opožděně (ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Nelze přitom souhlasit se stěžovatelem, že namítané pochybení správních orgánů bylo natolik zásadní, že by k němu měl správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84). Dokument D1 totiž sám o sobě nepředstavuje stav techniky, nýbrž pouze prokazuje stav techniky. Důvodem pro zrušení patentu č. 299791 nebyla existence dokumentu D1 v době podání přihlášky patentu, nýbrž existence určitého stavu techniky, který tento dokument spolu s dalšími důkazy k okamžiku podání přihlášky patentu toliko dokládal. Ačkoliv byl zveřejněn až 31. 8. 2004, vycházel z přihlášky patentu, jejíž rámec nemohl nikterak překročit, a byl tak dostatečným důkazem o stavu techniky, který zde existoval již v době zveřejnění přihlášky patentu dne 19. 6. 2003. Stěžovatel navíc netvrdí, že stav techniky byl v rozhodné době

pokračování

jiný, nýbrž vyslovuje pouze nekonkrétní pochybnost, že by stav techniky teoreticky mohl být jiný.

Nejvyšší správní soud nicméně shledal kasační stížnost důvodnou v části, v níž namítá nepřezkoumatelnost hodnocení existence vynálezecké činnosti a nesprávný postup při hodnocení předložených znaleckých posudků.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. vynález je výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky.

V otázce, do jaké míry může sám soud dovozovat, co pro odborníka vyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky, byla věc taktéž předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který o ní rozhodl usnesením ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 - 50. Dospěl v něm k následujícímu závěru: *„Posouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. Správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkoumává v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.“* Rozlišil přitom tři situace: *„a) Řešení nevyplývá pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky. b) Řešení vyplývá pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky, avšak neodborník by nebyl schopen je dovést. c) Řešení vyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky i pro neodborníka. Zatímco k vyslovení závěru a) a b) je třeba odborných znalostí, kterými soud zřejmě disponovat nebude, některá řešení budou svým provedením vyplývat ze stavu techniky tak zřejmým způsobem, že jej dokáže zhodnotit i laik. Bezpochyby na posledně uvedené řešení nelze udělit patent ve smyslu zákona č. 527/1990 Sb. a bylo by neúčelným a neekonomickým hodnotit je znaleckými posudky nebo odborným vyjádřením. Přitom i zde může jít o odbornou otázku.“*

Předně Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný v části, v níž posuzuje otázku existence vynálezecké činnosti v případě stěžovatelova patentu. Ačkoliv městský soud pojednal v obecné rovině o tom, co lze za vynálezeckou činnost považovat a jak má být posuzována, své závěry o tom, co je pro odborníka zřejmé v dané konkrétní věci, neopírá o žádné konkrétní důkazy (tvrzení odborníka), ani neuvádí, že by názor odborníka dovodil jiným způsobem. Není tedy opět patrné, jak městský soud dospívá k závěru, že by byla určitá skutečnost pro odborníka zřejmá. Soud není odborníkem ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. Jak přitom vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, soud může dospět pouze k závěru, že pro laika (tedy také pro soud) řešení zřejmým způsobem vyplývá ze stavu techniky. Na základě takové úvahy pak může dovést, že i pro odborníka by řešení vyplývalo ze stavu techniky zřejmým způsobem. Takovou úvahu však městský soud neučinil (a učinit v dané věci ani nemohl, jak bude blíže rozebráno) a rovnou se postavil do role onoho odborníka. Navíc hodnocení ze strany městského soudu opět nasvědčuje tomu, že ve skutečnosti žádnou vlastní argumentaci nepředkládá a nepřezkoumává napadené rozhodnutí v plné jurisdikci. Jak vyplývá z některých pasáží rozsudku, městský soud se domnívá, že posuzování existence vynálezecké činnosti je předmětem správního uvážení žalovaného. To ovšem odporuje závěrům konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, potvrzené i posledně zmíněným usnesením rozšířeného senátu. Lze proto dovést,

že městský soud nepředkládá vlastní úvahy, nýbrž pouze rekapituluje, k jakým závěrům dospěl žalovaný, a uzavírá, že při tom žalovaný nepřekročil meze správního uvážení. Takovýto postup ovšem neodpovídá přezkumu v plné jurisdikci.

Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že si městský soud v projednávané věci s ohledem na existenci několika znaleckých posudků (jakkoliv mohou vykazovat určité vady) ani nemůže učinit vlastní laickou úvahu o existenci vynálezecké činnosti a tím nahradit úvahu odborníka, kterou mají tyto znalecké posudky prokazovat. Městský soud sice poukázal na řadu nedostatků, kterými předložené znalecké posudky trpí, nicméně nejednalo se o nedostatky zcela neodstranitelné. I kdyby tyto posudky nebyly dostatečně zdůvodněny, přinejmenším nasvědčují tomu, že uvedení znalci jakožto odborníci v určitém oboru zastávají opačný názor než soud jakožto laik. Je úkolem soudu posoudit, zda závěry znalců odpovídají jejich kvalifikaci, zda jsou dostatečně odůvodněny, zda jsou jejich posudky dostatečné z hlediska metodologie či formálních náležitostí. Případné nedostatky se však musí nejprve pokusit odstranit například tím, že znalce vyslechne. V krajním případě si může vyžádat také revizní znalecký posudek. Nemůže bez dalšího názor znalce odmítnout z důvodu formálních či metodologických nedostatků jeho posudku a tento názor nahradit názorem vlastním, laickým. Situace by byla jiná, pokud by v řízení žádný názor odborníka v příslušném oboru vyjádřen nebyl. Pak by mohl být dán v jasných případech prostor pro vyslovení laické úvahy soudu. Tato situace však v projednávané věci nenastala.

V první řadě musí městský soud posoudit, zda znalecké posudky předložené stěžovatelem splňují podmínky ust. § 127a o. s. ř. (který se použije na základě ust. § 64 s. ř. s.). V kladném případě musí k těmto posudkům přistupovat v režimu ust. § 127 o. s. ř., který ve svém odstavci druhém stanoví, že je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem.

Jestliže by předložené znalecké posudky nesplňovaly podmínky ust. § 127a o. s. ř., musel by k nim sice městský soud přistupovat „pouze“ jako k listinným důkazům, nicméně musel by odstranit rozpor mezi zjištěními žalovaného a vyjádřeními odborníků v těchto listinách. Přes formální nedostatky (mezi které patří také například právní hodnocení, které znalci hodnotit nepřisluší) by nemohl názor odborníka zvrátit toliko vlastním laickým názorem.

V této souvislosti je nutno upozornit, že navrhování a předkládání důkazů v řízení před správním soudem není limitováno lhůtou pro podání žaloby dle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., jak se zřejmě městský soud domnívá. Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody a navrhopvat k nim důkazy (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Správní soud sice při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nicméně nově opatřené důkazy nemusí tento skutkový a právní stav nijak měnit. Jedná-li se o důkazy o skutkovém stavu v době rozhodování správního orgánu, nemůže jejich provedení

pokračování

správní soud odmítnout pouze z důvodu, že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly. Je nutno rozlišovat mezi skutečnostmi nastalými po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a důkazy vzniklými sice po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ovšem prokazujícími skutečnosti existující již v době žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že na překážku patentovatelnosti stěžovatelova vynálezu nemohla být sama o sobě skutečnost, že v jeho patentových nárocích ani v popisu vynálezu není výslovně jako výhoda označena skutečnost, že navrhované uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu je vždy opatřeno pouze jedním mikroprocesorem.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. rozsah ochrany vyplývající z patentu nebo z přihlášky vynálezu je vymezen zněním patentových nároků. K výkladu patentových nároků se použije i popis a výkresy.

Z citovaného ustanovení je patrné, že pro určení rozsahu ochrany patentu není rozhodující pouze znění patentových nároků, ale také popis vynálezu a výkresy. Na jednu stranu proto není možné, aby se rozsah ochrany striktně omezil na znění patentových nároků. Na druhou stranu nelze připustit, aby majitel patentu *ex post* čistě na základě výkresů rozšiřoval ochranu svého patentu o řešení, která vůbec nezamýšlel, avšak která by mohl shodou okolností pod výkres podřadit. Tak tomu ovšem není v projednávané věci. Z patentových nároků, popisu vynálezu i z výkresů je patrné, že řešení, o jehož patentování stěžovatel žádal, mělo mít vždy podobu uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu s jediným mikroprocesorem. Na překážku není ani to, že stěžovatel tuto vlastnost nezmiňoval jako základ svého vynálezu, tedy jako onen prvek, v němž spatřuje svůj přínos pro dosavadní stav techniky v podobě vynálezecké činnosti. Je zcela možné, že stěžovatel si nebyl vědom existence podobných řešení, a tudíž hlavní přínos svého řešení spatřoval v samotném uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu. Logicky pak nemusel cítit potřebu zdůrazňovat další výhodu (jedinečnost v tom, že systém je opatřen pouze jedním mikroprocesorem), kterou zpočátku pokládal spíše jako sekundární. Pro rozsah ochrany vyplývající z patentu není dle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. rozhodné to, které vlastnosti jsou v přihlášce zdůrazňovány a do jaké míry, nýbrž to, jaké vlastnosti jsou z patentových nároků s přihlédnutím k popisu a výkresům patrné.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8 A 28/2010 – 153, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení se městský soud bude muset opět zabývat znaleckými posudky předloženými stěžovatelem. Posoudí náležitosti znaleckých posudků z hlediska ust. § 127a o. s. ř. a následně k odstranění případných nedostatků ve znaleckých posudcích vyslechnе znalce, kteří znalecké posudky zpracovali, popřípadě opatří revizní znalecký posudek. Nebude-li žádný z předložených znaleckých posudků splňovat podmínku ust. § 127a o. s. ř., bude s nimi nakládat jako s listinnými důkazy, nicméně s ohledem na odbornost

posuzované otázky (existence vynálezecké činnosti v daném případě) bude muset odstranit rozpor mezi tvrzeními odborníků obsaženými v těchto listinách a závěry žalovaného, a to pomocí odborného vyjádření nebo znaleckého posudku. V případě výsledku znalce nebo vyžádání odborného vyjádření, resp. znaleckého posudku městský soud poskytne znalci (popř. jinému odborníkovi) nejprve výklad neurčitých právních pojmů, který bude nezbytný pro zodpovězení položených otázek. Zejména je nutno znalci předestřít, jaké kvality (vlastnosti) má mít odborník ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. Následně městský soud opět posoudí splnění podmínky patentovatelnosti stěžovatelova vynálezu spočívající v existenci vynálezecké činnosti, přičemž již nebude posuzovat pouze to, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, ani nebude vycházet toliko ze své laické úvahy.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu